

Наша субота

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ и АУСТРО-УГАРСКУ на годину 5 ш., на годину 1 ш., на четврт годину 1 ш. и 50 новача.

За ПОШТУ и ХЕРЦЕГОВИНУ и све остале земље у ЈАВНОЈ и АМЕРИЦИ на годину 20 шр. или, на годину 10 шр. или, на четврт годину 5 шр. или.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Л И С Т З А П О Л И Т И К У И К Њ И Ж Е В Н О С Т .

ЦЕТИЊЕ, 7 октобра.

Ведри словенски хоризонт
встрља је манада црна облачина.

Вјести о току болјести
Његовог Величанства Цара Алек-
сандра, што на наше домосеме,
побуђују највећу бригу, најцрну
слутњу.

У овако голој опасности
не преостаје нам друго него скру-
шеном топле молитве пред
престолом Снемогућег сљедећи
са молитвама великога нам брџ-
скога народа рускога а са адмалас
опћегга нам Оца!

Синоћ је отишла на Петроград
од Њ. Преуа, г. министра Гираа он-
дјешњим царско-руском министру г.
Аргиропулу следећа депеша:

„Правителствени Вјесник“
доноси булетин од 5 октобра на
Ливадије: Станје Царско погор-
шава се. Слабоот општа и уве-
личаване орца.

Услед ове Депеше Његово Ви-
сочанство Господар послао је Њего-
вом Царском Височанству Царави-
ћу Престолонаследнику следећу де-
пешу:

У великој брини, и болу што
ми побуђују вјести на Ливадије,
не могу ништа него придружити
наше молитве вашим за продужа-
ње драгоцјенијех дана мога
великога и племенитога Покро-
вителја.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД

ЦЕТИЊЕ, 7 октобра.

Вјест, коју вам је саопштио „кор-
биро“, да се намећу јевропскијех воде-
сила поствити опорукамама односно
заштите Јевропана у великом рату на
крајњем истоку, као да се неће оби-
стити. Односно заштите својих по-
даника, „Н. Времија“ мисли, да ће раз-
ли политички центри јевропскијех продужа-
ња потребите мјере без икаквог ме-
ђусобног споразума, прво, што би то
било врло трудно постићи из више уз-
рока, друго што би такав споразум
отјешавао слободу рада појединијех
азијана. Првијер саопштио самосталног
државника — наставља петроградски
лист — даје већ Инглеска, која се
оправда да даде веома значајан парак-
тер својој заштити својих под-
аника. По простој логици, треба оче-
кивати, да ће веома примјеру сљеде-
ћи и друго државље, највише нашо-
реинске, т. ј. Русија и Француска. Тек
јавоско-китајског рата очигледно пока-
зује, да се на далеском истоку управљају
догађаји огромне важности, развиће ко-
јих треба да ирамо с великом пажњом
јевропски кабинети, који су посредни
заинтересирани у тијом догађају.
Наје само Инглеској потребито, да
осигура себи могућност пазити на лицу
мјеста. Русија, сусједна Кореја и Ки-
тају, исто тако као и Француска, којој

припада Тонкин, наоде се у нужди да
осигурају себи исту такву могућност
мјерама, што њихоме алло мају на
најједноскодије. Да би у Пекину ма-
дели знати развиће, у чему ће се са-
стојати те мјере — то не може рећи
мјети, и може се допретити, да итај-
ска дипломатија није дало, да до-
стигне своју сврху постоју диплом-
атија општегга по на у Паризу и у
Петрограду, државље, вјести на итај-
ска, да отуко у сморалум и Лондо-
ном односно мјера заштите француски-
јех и рускијех поданика, који живе по
иитајскојем лукама. Тавоме смор-
алум има стати на пут прије свига
добро позната нашка инглеска дипло-
матије — узимати на себе, на само
себичности, црву улогу у сваком ме-
ђународном подухвату, у ком друге др-
жавље морају учествовати по самој оди-
ствари. Догађаји што се сада ства-
рају на далеском истоку, долазе у
ту категорију. Ни Русија ни Француска
не могу даље пасивно посматрати те
догађаје. Потребита заштита њихо-
вијех интереса на театру јавоско-ки-
тајске воје постола је бесуслонном
неопходношћу, и ми смо тврдо убје-
ђени, да на у Паризу и у Петро-
граду никоме ни на ум не долази ми-
сли о питању, како ће се понашати
у Лондону и у Пекину прома мјерама
предохране, којих ће се дати руска
и француска влада.

Према овоме становишту, што за-
узимае петроградски лист, важно је
чути, како се итајски истом питању у
Верлину. „Она је претпоставила, —
вели окупирани „Хамбург. Кореспон-
дент“ — да је овака сила у поједи-
нијем случајемма дужна, итајски не
само своје поданике него и поданике
другијех сила. Заштиту врше најприје
само ратни бродови појединијех сила,
одакле сљеде, да у унутрашњости
станујуће Јевропске конгули новачу,
да се пошту и обалама, где ратно
бродовље може вршити заштиту. Али
да се омогући ова заштита у свијем
дотичнијем лукама, потребит је спора-
зум сила о подјелби ратнијех бродова
по појединијем лукама. Доко ће ак-
ција ратнијех бродова у појединијем
лукама доводи бити, да обомбјењемо
Јевропана од „дуод народа“, као
што се налазе у једној китајској о-
кружности, гаранта, остаје да се види.
Али ће се морати за сваки случај про-
дужити мјере, дајући мношествома
опазљиве, у крајњој пажњи да посто-
је трове искривљају. Док није моно-
средио опасности, по себи се разумије,
овла ће у обави узимати, да влада
китајска, као свака друга, моли стати
на пут искривљају туђа војска на
своје земљиште. Али на овај оправдани
закључак имаће се само долас обзира,
ако китајска влада фактички докаже,
да је она сама у стању, штитити Је-
вропанама противу свјетине.

По овоме се види, да се на сада
развилае мјесма односно споразумне
заштите Јевропана у Китају, ита
које као да се прију и друге намјере
наштеросиранијех војска, тек је ри-
јет о искривљају војске на китајско
земљиште.

ИЗ БУГАРСКЕ.

Петроградско „Н. Времија“ доноси
следећи допис на Софије, који нам у
механичк расјетлају постојај у Бу-

гарској послје новејех избора. Допис
тај гласи:

„Бугарска права Отојанова лаба-
нота, појавила је себи уласком у-м г.
Потом и г. Величкова. Први је познат
као „ојановски Радославов“, а други је
познат као „ојановски Г. Величков“ (ако
ојановски „ојановски“ у јужној Бугарској,
који је дотле „ојановски“ и измишљено
се).

„Ојановски“ је страна у јужној Бугарској
ио „ојановски“ страна у јужној Бугарској,
и ојановски је у сабрало 40 депутата, док
противна страна није ни једнога. Ова
страна „ојановски“ играће важну улогу
у сабралу, и зато је потребито да се с
мом узимати.

Али прије треба напоменути, да Први
Фердинанд није хтио напошто да прима
оставу Радославов, и принудио је Ото-
јанов да учини оно што може, да задржи
Радославов. Отуда уласком новејех мини-
стера у сабрало, и на сваку сабрало министра
Тончева у Белој Златини противу Цанкова.
Ту је било анимација, пријетња, бијела по-
стојаност — до мило воде. Тако
бело-антимиски сабрало доводио расјетлајује
лавоност и слободу, што промовијада
азија Отојановова.

Нето да се обратио г. Величкову.
Воја „ојановски“ је познат као угледан
бугарски јавник и политички јурналист.
Магда јом млад, сузонав, лијепијех на-
чина, немог тона у гласу, а поврне. Примно
ме дубаво као доминика; ја сам му
честитио министарску листицу; а он мјесто
да ми измисли провизију на је одговорно
и мајоро руком; уирао он је моје че-
ститање примно као подмијак... На моје
чуђење, одговорио ми је:

„Давно није хтио бити министром,
потоме нема... на јом су ми лавоварили
јавно рече а доминика; ја сам му
честитио министарску листицу; а он мјесто
да ми измисли провизију на је одговорно
и мајоро руком; уирао он је моје че-
ститање примно као подмијак... На моје
чуђење, одговорио ми је:

Односно странама у јужној бугарској,
на итајски доминика, г. Величков је дао
следећа разјашњава:

„Менеју нас и нама противна вла-
да страна разлила је наше моралнога
снојства. Почетак је те разлила у исто-
ријемме особностима јужне Бугарске
(кад ја нама земља била Миточа Рума-
лија) и једне стране а ојановске а друга.
На ојановском постоју Јевропа нас је
привлака на Бугаре. Нам главно задатак је
био да од Миточа Румалије отворимо
Бугарску. Тада смо на уласи име „оја-
нски“. Ми смо знали, да за ојановске
наше идеале треба ити рече у рече с
руским политиком. Русија нас је политички
ослободила, ова је могла а допринети ојан-
овске наше у једну Бугарску. То смо
хтели. У тој борби почели су се од нас
дизити елементи (а личне мрње, на
личнијех интереса а т. д.), који су, посто-
јући од нашко-јевропскијех агената, агити-
рали противу Русије, и нас наизмае
„примно думам“ и наизмае. И он
су саопштавали малу ерзију под именом
„ојановски“. Али те ерзија није имала
одани у народу. И ми смо се противу
ио с „ојановски“ борили, и пригетовили сја
дичко, ојановски од Русије знаи, да га
завршимо ерзијем чиним. У томе су
се наши противници користовали тем-
јом постојећем Клеа Ватимбарга, који се
старио да чини добили популарност и
утради под обом престо. Тако су „оја-
нски“ помоћу ојановски а политички на-
скалном начиним, и без одобренија Русије,
прогласили ојановске. И ми смо тежили
у истој циљани, али другијем путем...
Посебније су понављали, да смо ми имали
разлика. Пошто је ојановске извршено,
ми смо га примали као сармени чин. Ми
смо само тежили, да га а Русија примаде.
Цео народ у јужној Бугарској одан је Русији.
Али нама „ојановски“ адружали су се на
ојановски елементи а ојановски (Бугарској),
и бацали су земљу у наркуја Аустрије, на
тројијет савета и Инглеске. Ми „ојановски“
тако... Ми смо захтевали мир а дубав са
Русијом... О тога смо ми много подијели
и страдала... И та политичко-разбојничка
бављавија трајала је дијелом садам-оам
години; а ми смо тријели за народ, на
надијуи своја убјеђања. Ја и моји прија-

Претплатиоцима се у изданим
ојановски „Г. Црногорца“ на Цетиње,
или отплатити новина на
коју драго пошту; а коме је на-
ручије, може се претплатити
преко г. Преуа Галицкога, он-
дјешњег агента у Котору. Давно се
плату уградити. Рускија се
не арају.

На ојановски знаи, ми претплату
није сарују на пошту, а долази
од реда на први пут, а на сваки
додатку по 5 новача. На ојановски
знаи и на дужи пријем пошту
ио се.

тада били смо протерани из отаџбине, и
живјели смо у туђини (на насадно, по
ојановски). При сарплету паде Отамбулом.
Клеа Фердинанд слободно нас је од уласа.
Јасно да ми могли бити прома јаму по-
благородни? Ми у нама видимо обавиство
а са то га смо принајемо. Али инада по-
дмо набојави нама непријатеље, долазе
из на уласити. Ми смо сада ојановски
постуки на сабрало „ојановски“ — аустро-
азија, и он у сабрало Бугарској ојановски
једног депутата. Иако, страна „ојановски“,
да не трује. То највише мисли ојановски и
наше имитије са Русијом.

На питање у сабрало су одговорио
„ојановски“ са отплати ојановски Бу-
гарско, г. Величков је одговорио:

„Ми смо највише „ојановски“
који траже демократички и самосталност
унутра, а ојановски солидарност са Русијом.
Са консервативним ми ајасмо имали
друштва, и прижали смо ове ове што су
они генији, а ало пријаи елементи лабо-
рине страна одаритија су нам на госто-
примно примно набојавиности.

ПРЕГЛЕД ЛИСТА.

Новосадски Бранин пише о поло-
жају у Угарској:

Тако је кинетика пућа одбала два
предлога: о слободном јевропскијем
мјери ојановски од сабрало а рецензија
Јевреја у дамањем ојановски. Гурма пућа
даже не одобрила, да неко у Угарској
може бити без ојере а да се може не
хришћанске мјере предати у Јевреју.

Што је до тога дошло ми се при-
ности ерзијом, ерзијом, истрајном
раду магистрате ојановски, која се није
дала очини обустити, итајавијем пра-
тноном, итајавијем расјетлају саје-
тија. Ова је хришћанско-јевропскију
ојановски, као ојановски, итајавијем, на-
лавија и румена, итајавијем, да се бери са
ојеру отајави, а добра отајави ома ја и ојановски
набојавија, и ало је себо у ојановски ер-
зија била напуштена а ало је ојановскија
била димина свале постоје.

Овака пријетња ове земље мора мало
опазати постоје ојановски вјести. Неоротија
ојановски, да се а у нас бавија
лавоном утврди. У мјесто да подижемо
нашом, јер јом јаднаја је ало лези
процанат ојановски, која не знају читати а
писати, та да се у образовану наизмае
са нашко, ми смо хтели у ојановски мјери,
да највишемо нашко. Уирао а у томе
смо наостали, јер је и на сабрало ојановски
мјери итајавија на мода. Као ома у прија-
њим премину, док није било добрих ома-
брајавија ерзијом, што је било, да нашко
мода у Паризу нех прије, док мод нас
допре, тако је и а ојановскија, која су
служило нас тома за аладине ерзије
реороти. Ово што се пријавило на нашко,
да се мјери ојановски, на сам пријајавија,
да би нашкоја слободом и нашкоја.

Колико је ома напрошавија, да се
види, треба погледати на разврат, који се
јавио на нашко. Атејавија у итајавија оја-
нски нашкоја алавија. Гдје се ојановски
отар, тамо није саруријан ни престо. Кад
се народу одузме мјери, он је приотуцава
сврени нагомина. Кад је душа ралорена,
она је отворена свасом греху. И у мјесто
да се користимо туђим сарутијом, ми оја-
нски у итајавија, која је аладин проту-
рија прома своја гласа. У мјесто да нама
државијем подижу примно мјери на
ојановски лезијама, он доноси свале, која
ома — хришћанске ерзија потребају ди-
тема. Али гурма пућа била је мураја
и уајавија од набојавија министара, на
је одбавија закон о слободном јевропски-
јем мјери.

Радујемо се да је исту судбу посто-
гао и нашкоја предлог а рецензија Је-
вреја. Не мора чинијем бити атејавија,
на да радујемо дамања гласама у гурма
пућа угаронски сабрало. Не омамо о ојановски
хришћанског гласија, него а наш друш-
твами а пријајавија живот нашкојаја (а да
се не ојановски) нашко, која нас је дијава
од Јевреја. Ми не тражимо да се гене Је-
вреји, немо су а ома слободни грађани, али
се нама хришћански ојановски буна, да јед-
ном хришћанску лавоном буде доводија,
да синејер предати у Јевреју мјери. Тајна
пријетња је на ојановски учому нашко

Стријамама ишета сасе сивајје и сив-
ијо. Дим се подизаше сасе чешће и чешће
и рашпир се брзо по линији; на рашпир
ијестина ишадивашу се огњени и тачни
тачи, постоје тога немогуће се ишета
рашадати, сами се чујамо страшни и
ужасна треса.

